

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.692 van 23 december 2015
in de zaak A. 217.491/XIV-36.756**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rosalie Daneels
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 november 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 153.867 van 5 oktober 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 13 november 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker gaat in zijn eerste middel voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat hij “nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in zijn geval nu precies geschonden is” en dat “een verwijzing naar de algemene toestand in een gedeelte van het land van herkomst en een loutere verwijzing naar en citaten

uit enkele rapporten [niet] volstaan [...] om een situatie van willekeurig geweld, geïndividualiseerd, concreet aannemelijk te maken”. Wat betreft de nieuwe rapporten die verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangebracht, wordt in het bestreden arrest gesteld dat “die rapporten dateren van de periode 2014-2015, terwijl de beslissing van het CGVS dateert van 8 december 2011 en het arrest van de Raad van 20 april 2012” en dat “deze rapporten die algemeen en beschouwend van aard zijn, [...] op zich niet aan[tonen] dat in hoofde van verzoeker artikel 3 van het EVRM door de *in casu* bestreden beslissing van 9 januari 2015 geschonden wordt”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er in het bestreden arrest ook herhaaldelijk op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van deze verwijderingsbeslissing uitmaakt, dat verzoeker evenmin verplicht wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er geen reden is om aan te nemen dat de verwerende partij bij een eventuele latere gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, geen rekening zou houden met de niet-terugleidingsclausule opgenomen in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 december 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit aldus op wettige wijze dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet werd aangetoond. In de mate dat verzoek met zijn uiteenzetting een nieuwe beoordeling beoogt van zijn vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt, rust de bewijslast inzake een aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in de eerste plaats op diegene die zich er op beroept. Met de vaststelling dat “verzoeker in gebreke [blijft] om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van zijn gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM”, wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, van hem geen negatief bewijs gevraagd. Met zijn kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen belangenafweging maakt tussen de belangen van de staat enerzijds en van verzoeker en zijn gezin anderzijds, gaat verzoeker niet alleen voorbij aan de beperkte annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een beroep tegen een beslissing van de staatssecretaris, maar ook aan de vaststelling in het bestreden arrest dat hij met zijn betoog

niet heeft aangetoond dat er een disproportionaliteit zou bestaan tussen zijn eigen belangen en de belangen die worden nagestreefd door de verwerende partij.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig december tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams